

Sagsøgeren bestrider endelig flere aspekter af Kommissionens fastsættelse af størrelsen af den pålagte bøde, herunder fastlæggelsen af udgangspunktet for beregningen af grundbeløbet, beregningen af overtrædelsens varighed, forhøjelsen af grundbeløbet på grund af skærpende omstændigheder og procentdelen for nedsættelse af grundbeløbet på grund af formildende omstændigheder. Sagsøgeren gør bl.a. gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter artikel 7 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

Sag anlagt den 7. september 2001 af P&O Ferries (Portsmouth) Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-206/01)

(2001/C 331/37)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 7. september 2001 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af P&O Ferries (Portsmouth) Limited ved Julian Ellison og Mark Clough, QC, Ashurst Morris Crisp, Bruxelles (Belgien).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning C(2001) 1442 af 8. maj 2001 vedrørende statsstøtte ydet af Frankrig til fordel for selskabet Bretagne-Angleterre-Irlande annulleres i henhold til artikel 230 EF (tidligere artikel 173) (med undtagelse af beslutningens artikel 1, stk. 2, og artikel 1, stk. 3), i det omfang den har godkendt støtte ydet til BAI.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren driver færges virksomhed, som tilbyder turist- og lastfærges virksomhed på visse ruter mellem Frankrig og Det Forenede Kongerige i Kanalens vestlige del. Sagsøgerens hovedkonkurrent er det franske færgereveri Bretagne-Angleterre-Irlande SA («Brittany Ferries» «BAI»).

I maj 1998 underrettede sagsøgeren uformelt Kommissionen om selskabets betænkeligheder i relation til BAI's modtagelse af statsstøtte, hvilket skete kort tid efter Kommissionens indledning af den formelle undersøgelsesprocedure⁽¹⁾. Sagsøgeren blev senere klar over, at Kommissionen udelukkende

fokuserede på statsstøtte ydet til BAI i perioden 1995-1998. Sagsøgeren fandt, at hvis undersøgelsen blev begrænset til denne periode, ville der blive set bort fra en stor del anden statsstøtte modtaget af BAI, og i februar 2001 indgav sagsøgeren en formel klage.

Sagsøgeren anlagde i december 2000 sag mod Kommissionen i henhold til artikel 232 EF som følge af dens undladelse af at træffe afgørelse i forhold til samtlige dele af sagsøgerens klage. Denne sag verserer nu ved Retten⁽²⁾.

I nærværende sag har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning, i det omfang den godkender støtte ydet til BAI. Sagsøgeren gør gældende, at den i forordning 659/1999⁽³⁾ fastsatte forældelsesfrist ikke finder anvendelse i denne sag, og at Kommissionen udtrykkeligt skal tage stilling til den i klagen angivne statsstøtte, der blev ydet før 1989. Sagsøgeren hævder, at Kommissionen fejlagtigt antager, at de tre færgereverier og BAI udgør én økonomisk enhed, og at betalinger for chartring mellem BAI og de tre rederier er uden betydning for bestemmelser om statsstøtte.

Endvidere gør sagsøgeren gældende, at Kommissionens anbringender i relation til det markedsøkonomiske investorkriterium er forkert, og sagsøgeren hævder, at den anfægtede beslutning skulle have taget hensyn til et antal sikkerhedsstillelser og kontante bidrag eller lån fra den offentlige sektor.

For så vidt angår omstrukturingsstøtte afviser sagsøgeren Kommissionens konklusioner om, at den økonomiske enhed, der består af de tre rederier og BAI, har givet og vil give en tilstrækkelig forrentning af egenkapitalen, og at BAI betaler markedsprisen for chartring til færgereverierne. Sagsøgeren gør gældende, at disse konklusioner er baseret på helt urimelige antagelser for så vidt angår fartøjernes bogførte restværdi. Endvidere afviser sagsøgeren Kommissionens påstand om det relevante marked, dens konklusion om, at BAI's tilbagetrækning fra markedet ville give sagsøgeren en monopolstilling på de(t) relevante marked(er) og dens vurdering af virkningen af den samlede omstrukturingsstøtte.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen har tilsidesat et antal proceduremæssige krav i statsstøttereglerne, navnlig kravet om at oplyse de berørte parter om de forhold, der undersøges.

⁽¹⁾ Sag C-31/98.

⁽²⁾ Sag T-49/01 (EFT 2001 C 161, s. 19).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).